

A watercolor illustration of various flowers, including large red peonies, smaller red roses, and clusters of small red and white blossoms, with green leaves scattered around the text.

Skryté
bouře

TAMI FISCHER

ROMÁN

Original Title: Hiding Hurricanes
Copyright © 2020 by Knaur Verlag.
An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Štěpánka Syrová, 2023
Cover © Martin Kopecký, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3706-2 (pdf)

Skryté
bouře

TAMI FISCHER

Skryté
bouře

přeložila Štěpánka Syrová

Pro Anabelle, Avu,
Alexandra, Biancu, Klaudivi, Lauru,
Lauru-Jesus, Marii, Nicole a Ninu.
Děkuji, že jste. Jste skvělí.

PROLOG

DAISY

Opřela jsem se o chladný skleněný bar. Pohledem jsem pátravě klouzala po plném klubu. Černá krajková maska hebce spočívala na mé tváři, zakrývala mé oči a lícní kosti, světlé vlasy paruky mi ve vlnách splývaly pod prsa. Můj dnešní kostým byl odvážný: červený samet, červené hedvábné rukavičky a falešné diamanty.

Oslovil mě nějaký muž, ale hned po několika minutách jsem rozhovor ukončila. Pro hosty v klubu bylo nezvyklé potkat mě tady u baru, obvykle jsem se totiž ihned přesouvala na pódium, poskytovala soukromou show nebo tančila u jedné z tyčí. Posledních pár týdnů jsem ale měla novou oblíbenou činnost a tu jsem mohla vykonávat jedině tady: pozorovala jsem svého stálého zákazníka – nejuvěrnějšího ze všech.

Upřímně řečeno, nebyla jsem si jistá, jestli ho vůbec můžu označit za svého *zákazníka*, protože se mnou nikdy nepromluvil, nenajal si mě, ani mi nedal spropitné. Nikdy se ke mně nepřiblížil blíže než na pět metrů – protože jsem to nepřipustila. A přesto přicházel stále znovu, skoro každý večer. Když jsem ho tady viděla poprvé, myslela jsem, že omdlím. Dotáhli ho sem jeho kamarádi – kvůli mně. Protože chtěli vidět moji show a tak dlouho mu o mně vyprávěli, až se chtěl přesvědčit na vlastní oči – o *Daisy*, nejvyhlášenější tanečnici ve městě. A to už něco znamenalo, protože tenhle klub byl sice luxusní a vkusný, ale pořád to byl striptérský klub, se spoustou odhalené pokožky, dívkami u tyčí, tanci na klíně a drinky.

Od toho prvního večera vypadal jako očarovaný. Nejen mnou, ale i klubem *Dolly House*. Muselo to být nějaké kouzlo, protože přes

den, když jsem nebyla Daisy, by se na mě nikdy nedíval tak jako tady. Každou noc byl jeho pohled v klubu plný fascinace, zvědavosti – a touhy. Vytvořila jsem si na těch okamžicích závislost. Na těch chvílích nabitých energií, kdy se svět smrsknul jen na nás dva. A pokaždé, když skončily, utekla jsem před ním jako Popelka, která přesně o půlnoci musela sedět ve svém kočáře – až na to, že já nebyla Popelka, ale... no ano, striptérka.

Pokaždé jsem potom po něm tak toužila, že jsem skoro nemohla dýchat, a ten účinek vydržel několik hodin, jako nějaká droga.

Bylo to naše tajemství a za každých okolností to tajemstvím muselo zůstat, i když jsem kolikrát byla v pokušení přijít k němu, mluvit s ním a dotýkat se ho. Všechno, co jsem si v posledních letech tak pracně vybudovala, by se zhroutilo jako domeček z karet, protože kdyby zblízka viděl můj obličej, ihned by mě odhalil. Navzdory černé krajkové masce. Můj jiskřivý, vzrušující, tajný svět, moje útočiště – *Daisy* – to všechno by shořelo na padrů a nakonec by nezbylo nic než hromádka vychladlého popela.

Proto jsem se otočila na vysokánském podpatku a zmizela v davu, když se na opačné straně místnosti Creed Parker odlepil ode zdi a zamířil ke mně.

KAPITOLA 1

LENNY

Ella vítězoslavně zaječela tak hlasitě, až jsem sebou trhla. Summer následovala její příklad, takže jsem sebou trhla znovu, pak si plácly a obě vyskočily z obrovské piknikové deky, na které seděl zbytek naší bandy. Smály se a předváděly vítězný taneček.

Při pohledu na ně jsem roztáhla pusku do úsměvu a obrátila oči v sloup. Bylo to pořád stejné, po každém kole.

Opírala jsem se o kamennou zeď *King House*, jedné z budov kolejí v univerzitním kampusu ve Fletcheru, a pozorovala z bezpečné vzdálenosti činorodé počínání svých přátel. Na pozemcích kampusu nebylo povoleno grilování, proto jsme se rozhodli pro piknik. Byla to už čtvrtá karetní hra, kterou hráli, a slunce ještě stále svítilo, i když už se trochu sklánělo.

Starými majestátními stromy zavál vánek a v sukovitém křoví cvrkal hmyz. Ten závan větříku se dal přirovnat spíš k horkému vzduchu z fénu než ke skutečnému vánku. Bylo takové vedro, že dokonce ani tady ve stínu se to skoro nedalo vydržet. Podle zpráv o počasí panovalo v našem státě nejteplejší léto za posledních sedm let. Stačilo udělat jeden krok ze dveří a už měl člověk pocit, že nutně potřebuje studenou sprchu. V tomhle létě bylo moje černé oblečení jako prokletí – a to už jsem slevila a své teplé mikiny nadměrné velikosti jsem vyměnila za trička. Jenom ty černé džíny nebo společenské kalhoty zůstávaly stále stejné. Teď mi ale bylo takové vedro, že bych byla nejradši nahá nebo v bedně s ledem. Nebo nahá v bedně s ledem.

Zavzdychala jsem a dala si pořádný hlt piva.

Najednou jsem zaslechla, jak Savannah vykřikla.

Ještě jsem zahlédla, jak Mitchell s úsměvem spouští ruku s láhví, jejíž obsah se právě vyliil na Savannina záda.

„Ty jsi ale blbec!“ křičela, vzchopila se a ve svých růžových letních šatech, na kterých vzadu vznikla tmavá skvrna, několikrát praštila svého bratra do ruky. Obvykle by její rány ani necítil, protože Savanniny pěsti byly asi tak nebezpečné jako rozespálý králíček, ale i z mého místa bylo vidět, že Mitchell je na krku, na rukách a v pihovatém obličejí červený jako rak. Proto se zkroutil a hekl bolestí.

„Savannah vyděšeně zalapala po dechu. „Ó, pro pána, promiň! Omlouvám se!“

„Zasloužil sis to, Hollistere,“ poznamenala Carla a ani se na něj nepodívala. Za tu větu sklidila moje spolubydlící od Mitchella rozhořčený pohled, ale vůbec ji to netrápilo – nejspíš si ho ani nevšimla. Ležela na trávě vedle piknikové deky, na nose měla velikánské sluneční brýle, nehnula se ani o centimetr a poslouchala svoji oblíbenou píseň od Luise Fonsiho. „Sám ses proklel, když jsi provokoval karmu,“ pronesla jenom a zkrřížila si ruce na břicho.

„Jak to? Co Mitch řekl?“ zeptala se Ella, která v tureckém sedu manipulovala s repráčkem s Bluetooth připojením.

„Tvrdil, že se v létě nespálí. A že bude opálenej do hněda, ne do červena. Stejně jsem mu nevěřila.“ Holky se zasmály a přidal se dokonce i Ches s Todrickem.

„Hele, takhle to nefunguje, princezno!“ volal Mitchell se zmučeným výrazem ve tváři. Sehnul se, sáhl do jedné z chladicích tašek a vytáhl další láhev s vodou. „Jako moje přítelkyně bys mi měla krýt záda, a ne mě po nich mlátit, když jsem spálenej.“

„To jsem nebyla já, ale tvoje sestra. Kromě toho mlácení není můj styl.“

„To je pravda. Ty jsi spíš zákeřnej typ.“ Culil se Mitchell a potom vyliil obsah láhve na Carlu.

Obrátila jsem oči v sloup, když Carla vyjekla ještě pronikavěji než předtím Savannah a zbrkle si sundala sluneční brýle. Měla mokrá

stehna i sukni a zbytek vody jí Mitchell vylil na nohy dřív, než stihla zanadávat a zvednout se. „To tě bude stát hlavu.“

Na piknikové dece se rozzuřila vodní bitva, z níž bez úhony unikla jenom Summer, protože odnášela do bezpečí chytré telefony. S úsměvem a v bezpečné vzdálenosti nasměrovala na ten zmatek svůj velký mobil, až se jí na krku nebezpečně natáhla šňůrka, na které mobil visel. Nejspíš bylo pekelně důležité zachytit ten historický okamžik v podobě storička na Instagramu nebo videa na TikToku. Při pohledu na to hlas v mojí hlavě velmi autenticky napodoboval zvuky zvracení. Sice jsem se strašně snažila mít Summer ráda, ale tohle bylo příliš. Nad tímhle jsem nedokázala přimhouřit oči ani já. Jedna věc byla, že se neustále věšela na krk *jednomu jistému týpkovi*. S tím jsem se naučila žít a nevšímát si toho. Ale mobil zavěšený na šňůrce na krku? Do prdele, ne. To fakt ne.

Dál jsem sledovala dění a jedním tahem jsem dopila pivo. Jestli to takhle půjde dál, budu potřebovat ještě spoustu drinků. Paráda, vlastně bych si neměla vůbec stěžovat. Jsem tady přece dobrovolně, ne?

„Dáš si ještě jedno?“

S hrůzou jsem zalapala po dechu, až jsem se málem zakuckala. Ne proto, že bych se tak vylekala (no, možná trochu), ale kvůli tomu hlubokému, důvěrně známému hlasu, který otázku položil. Rychle jsem si hřbetem ruky utřela pusy a odkašlala si.

„Jasně,“ odpověděla jsem, jako když vystřelí, takže můj hlas byl až příliš vysoký. Narovнала jsem ramena. V zátylku mi žhavě jiskřilo, ale nemělo to nic společného s počasím, a žaludek se mi sevřel, a doslova dělal kotrmelce. Byl zase tady! A očividně obstaral pivo v balení po šesti, jak slíbil.

Creed se opřel vedle mě o kamennou zeď koleje a naplnil můj i svůj červený kelímek, na kterém se na vroubkovaném povrchu objevily kapičky kondenzované vody. S odkašláním jsem přihlížela a snažila se vypadat co nejvíc v pohodě.

„Na zdraví,“ řekl Creed a zamrkal na mě svým bezstarostným způsobem.

„Na zdraví,“ zopakovala jsem, zaculila se a přitukla si s ním.

Creed Parker byl statný týpek s širokými zády a vzpřímenou, sebevědomou chůzí. Tmavé vlasy měl střížené vojensky nakrát-ko, takže o to víc vynikal jeho obličej a hranatá brada. Měl pěkně klenuté rty a pronikavé jantarově hnědé oči. Když upoutaly můj pohled na delší dobu, pokaždé mě to rozhodilo. I když jsme s Creedem byli už několik let kamarádi, nehodlalo moje tělo přestat na něj pokaždé velmi silně reagovat – a bylo jedno, že jsme dneska už nekonečně dlouho seděli s ostatními na dece. Vždycky mi chvíli trvalo, než jsem se dala natolik dohromady, abych se k němu chovala normálně, zvlášť když jsme spolu byli sami, jako právě teď. Potom už to ale fungovalo docela dobře. Už jsem si na to za poslední roky zvykla.

Společně jsme sledovali, jak si Ches hodil Ellu přes rameno a odnášel ji přes dokonale posekaný trávník, i když pěkně protestovala.

Při pohledu na ně jsem znovu těžce zasténala.

„Kde bys teď byla radši?“ Zeptal se Creed. „Tady, nebo bosá uprostřed taneční vřavy plné opilců?“

Moje pozornost i můj pohled se ihned obrátily zpátky k týpkovi vedle mě. Potlačila jsem úsměv. „To je snadný. V taneční vřavě, samozřejmě.“

„Samozřejmě,“ zopakoval a usmál se.

„Teď já. Zůstat tady, nebo poslouchat dvouhodinové video, v kterém někdo škrábe nehtama po tabuli.“

„Zatraceně, Lenny, to je šílená představa.“

„Musíš se rozhodnout, Parkere.“

Zatvářil se zmučeně. „Ty jsi příšera. No dobře, musím chvíli přemejšlet.“

Schovala jsem svůj vítězoslavný obličej za červeným kelímkem a dala si další hlt piva. Z nějakého zvláštního důvodu jsme s Creedem hráli pořád dokola tuhle hru celou dobu, co jsme se znali. Už jsem si přesně nevzpomínala, jak to začalo, ale koneckonců nešlo o to, že bychom skutečně radši byli někde jinde, ale spíš o to, že jsme se chtěli trumfnout každou další přemrštěnou otázkou.

„Tak dobře,“ řekl nakonec a se smrtelně vážným výrazem ve tváři semkl plné rty. Prozrazovalo ho jen veselé blýskání v jeho očích. „Obávám se, že se musím rozhodnout pro video.“

„Nějak jsem počítala právě s touhle odpovědí. Jsi tak průhlednej.“

Zasmál se. „A to říkáš zrovna ty. Lenny Jamesová je jako otevřená kniha.“

„No jistě,“ ušklíbla jsem se a obrátila oči v sloup.

Pozorovali jsme, jak Savannah zasáhla Mitchella pořádnou dávkou vody a následně se snažila schovat za Summer.

„Proč vlastně s nima trávíme čas?“ zamumlala jsem a napila se.

Creed zafrkal a rýpl mě loktem do žeber. „Nebud' takovej mrzout.“

„Nejsem mrzout. Jenom mi neustálý hihňání a objímání připadá stejně hrozný, jako když některý lidi při mluvení pořád říkají ‚LOL‘ a ‚WTF‘.“

„Ve skutečnosti bys tam s nima chtěla bejt taky. Nebo by se ti víc než vodní sprcha líbila sprcha pivní?“

Podívala jsem se na něj varovně. „Zkus to a přijdeš o koule.“

„To neříkej, Len.“ Creed se ke mně s úsměvem naklonil. „Jinak ještě budu zvědavěj, jak se mi chceš dostat ke koulím.“

Rozčileně jsem zalapala po dechu. „Pamatuješ si na ty moje odolný pohorky? S *těma* by se ten tvůj poklad seznámil, s ničím jiným, ty hnusáku!“

Zaklonil hlavu a pronikavě se zasmál. „Moc to nezlepšuješ! Jsem čím dál tím zvědavější.“

Než jsem mu stihla znovu pohrozit, z ničeho nic mi položil ruku kolem ramen a přitáhl mě k sobě, takže jsem vyděšeně vykvikla. (Překvapila mě ta nečekanost, ne to gesto samotné. Creed byl odjakživa dost kontaktní člověk, takže jsem se brzy naučila nic víc za tím nehledat. Ruka na mém koleně sem, ruka kolem mého ramene tam. Chese, Mitche a ostatní často hladil po tváři, a když byl Creed opilý, nejradši by se mazlil s celým světem. Bylo to zvláštní, ale zároveň i roztomilé. Líbila se mi taková tělesnost. A líbila se mi ta zvláštnost a roztomilost.)

Creed se na mě shora usmíval a jeho zářivý úsměv, jeho blízkost, jeho vůně... Musela jsem se dost soustředit, aby mě to nerozhodilo. „Naštěstí vím, že nejsi zdaleka tak násilnická, jak se snažíš tvářit.“

Zvedla jsem jedno obočí. „Stejně jako víš, že jsem otevřená kniha, jo? Obávám se, že jsi na špatný stopě, skrčku.“ Část mého já v duchu řvala po jeho tělu, po jeho objetí – ale samozřejmě jsem se ani nehnula.

„Skrčku? Jsem starší a víc než o hlavu vyšší než ty. Pěkný pokus, ale tuhle přezdívku může používat jedině Ches, u toho to aspoň dává smysl. Do háje, kam se poděla tvoje schopnost pohotově reagovat?“ Zavzdychal. „Ať je to, jak chce. Činy říkají víc než slova.“

„Macho,“ vyhrkla jsem a instinktivně se zamračila.

Zase se zasmál. „Už jsem tě dávno prokoukl, Len. Ve skutečnosti jsi na herních večerech a grilovačkách ráda. Máš je všechny ráda, dokonce i Ellu a Summer.“

„Chyba, všechny je nenávidím,“ odporovala jsem. „Bez výjimek. A tebe nenávidím ze všech nejvíc.“

„Jsi Lenny Jamesová. Nenávisť je tvůj způsob lásky.“ Sklonil hlavu, políbil mě na tvář a arogantně se zaculil. „A to zase znamená, že mě máš ze všech nejradši. Ale i to je v pořádku, já se mám taky upřímně rád.“

Zastavilo se mi srdce a zírala jsem na něj vykulenýma očima. Na okamžik mi bylo horko a chladno zároveň.

Rychle jsem Creeda od sebe odstrčila a přejela si tvář. „Ty jsi ale blbec!“

„Já vím. Ten největší.“ Znovu na mě zamrkal a jedním tahem dopil zbytek svého piva.

Trhla jsem sebou kvůli vibracím v kapse mých kalhot. Rytmus byl nezaměnitelný: byl to můj pracovní mobil.

„Hned jsem zpátky, musím telefonovat.“ Vzdálila jsem se od Creeda tak, aby mě neslyšel. Vytáhla jsem mobil z kapsy a přijala hovor. (Takhle jsem to většinou dělala. Nikdo se nad tím nepodivoval.)

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Nazdar, zlatíčko,“ řekl důvěrně známý hlas mého šéfa Mádžida na druhém konci linky. „Špatný zprávy: Becky, Anny a Jeniffer jsou dneska marod a musím nějak změnit směny. Mohla bys dneska začít dřív?“

Překvapeně jsem zvedla obočí. „Co pro tebe znamená začít dřív?“

„Dvě nebo tři hodky před tvou vlastní směnou a pak možná ještě hodku po ní.“

„Kde přesně mě potřebuješ?“ vyzvídala jsem nedůvěřivě.

„Na pódiu,“ odvětil Mádžid nevinně, „a po tvou směně na tanečním parketu u tyče.“

K mojí směně ještě tři nebo čtyři hodiny navíc? Ne, že by se mi nehodily peníze...

„Pod jednou podmínkou. Chci si udělat druhou přestávku. A o dvacet procent hodinový mzdy navíc za ty extra hodiny.“

Mádžid se hlasitě zasmál. „Do háje, ty máš ale nervy! Doufám, že je ti jasné, že bych mohl ihned zavolat jiný holce, co si neklade žádný požadavky.“

„Ale zavolal jsi mně,“ namítla jsem s ospalým úsměvem. „Rozmysli si to. Moje nabídka platí.“

„Pokaždý, když mluvíme o hodinách navíc, mám pocit, jako bych se namočil do nějakýho špinavýho kšeftu.“

„Mám to chápat jako ano, nebo jako ne?“

„Zatraceně, zlatíčko. Uvidíme se v osm.“ A než jsem stihla cokoli namítnout, šéf zavěsil.

V duchu jsem se usmála a zastrčila pracovní mobil zpátky do kapsy kalhot. Jejich černý materiál a paprsky žhnoucího slunce přiváděly moje nohy do varu. Měla jsem pocit, jako bych se grilovala, a mohla jsem si za to jediné já sama.

Rychle jsem se vracela do stínu ke Creedovi, ale zjistila jsem, že se mezitím vrátil k ostatním. Vodní bitva skončila a všichni zase seděli na piknikové dece. On a skrz naskrz promočený Mitchell se právě spolu chechtali a kvůli něčemu tleskali. Nevypadalo to, že by se někdo opravdu rozčiloval kvůli tomu množství vylité vody. Upřímně, taky

by mi ochlazení nevadilo tak moc, jak jsem předtím tvrdila. (Pochopitelně kromě pивní sprchy, ta by mi teda vadila.)

„Bože, Lenny!“ zavolala na mě Summer, když jsem došla ke skupince, a nadzvedla si dlouhé světlé vlasy, aby si provětrala zátylek. „Jak můžeš bejt zase tak nabalená? Nehrozí ti už infarkt z vedra?“

„Ne,“ zalhala jsem a doufala, že se tímhle tématem už dál nebudeme zabývat. Bezstarostně jsem pokrčila rameny.

„Vlastně jsem se jenom chtěla rozloučit. Zrovna mi volal šéf, že mám dneska začít dřív, protože vypadlo pár kolegů.“

„Už je zase tady, ten *tajemnej džob*,“ řekl Mitchell, když si mě chtěl dobírat, zatímco vymačkával dávku opalovacího krému z tuby na svoji dlaň a rozmazával ji na své zarudlé ruce.

„Nechej ji na pokoji, chlape,“ řekl Creed a strčil ho loktem. „Dopřej Lenny aspoň trochu soukromí. Bála by se o svůj image, kdyby vyšlo najevo, že sbírá míčky v golfovém klubu.“

Summer škytla. „A já myslela, že je restaurátorka starejch panenek.“

„Mám to,“ řekla Ella. „Je plačka. Profesionální smuteční host na pohřbech. Četla jsem o tom, vážně to existuje!“

Todrick obrátil oči v sloup. „Nakonec jenom doplňuje regály v supermarketu nebo jezdí s vysokozdvizným vozíkem v nějakým skladu.“

„Máš pravdu, Toddy,“ řekla jsem a ironicky se usmála. „A proto už musím jít.“ Kromě Carly nikdo neměl ani ponětčí o mé práci a o tom, co tam dělám, a já se starala, aby to tak zůstalo.

„Nemusíš pořád dělat směny navíc?“ zeptala se starostlivě Savannah. Na sklíčkách jejích zdobných zlatých brýlí se ještě pořád leskly kapičky vody. „Tvůj šéf je fakt protivnej, Len.“

Jenom jsem pokrčila rameny. „No a co. Aspoň dostanu prachy navíc. Však víte, peníze vládnu světu, a tahle trendy univerzita mě taky něco stojí. Takže, zdar lidi.“

Jako obvykle se na mě při loučení Carla významně podívala, ale já to schválně ignorovala.

Soustředila jsem se, abych se ke Creedovi chovala stejně jako k ostatním. Protože i když mě moje instinkty chtěly přinutit, abych

se na něj při odchodu ještě naposledy podívala, neudělala jsem to. Málem mě zabila zvědavost, jestli by můj pohled opětoval. Ale vydržela jsem to a odcházela k parkovišti kolem budov kolejí porostlých břečťanem. Koneckonců to byl úplně obyčejný den jako každý jiný.

Ve stromech zašuměl další vánek a nepřinesl nic než horký vzduch. Dlaní jsem si zastínila oči před pálicím sluncem a šátrala v kapse kalhot po klíčkách od auta.

Částečně se mi vůbec nezamlouvalo, že jako jediná už zase musím odejít. Ráda bych zůstala. Ale zároveň jsem se těšila na svoji dnešní směnu, byla jsem rozrušená, jako bych v klubu netrávila skoro každou noc. Práce mě vždycky bavila, ale od začátku léta byla ještě lepší: víc soukromých tanců, lépe navštěvované show, víc spropitného. Tohle léto bylo vůbec plné změn. Aspoň mi to tak připadalo od chvíle, kdy teploty stoupaly tak pekelně vysoko. Nikdy jsem nebyla člověk, který měl rád party, a pak jsem z ničeho nic skončila v téhle. A byla jsem tak nějak... šťastná. Bylo pro mě nezvyklé být součástí něčeho, co se netýkalo mojí práce. Jako parta jsme pořád něco podnikali. Trávili jsme čas v kampusu, spolu jsme se biflovali během zkouškového a úspěšně ho zakončili, hráli jsme často šipky a kulečnick v našem oblíbeném baru *Leo's*. I to jsem přičítala kouzlu letošního léta. (Označila jsem to léto jako *kouzelné*. Co se to jenom se mnou dělo?) A pak tu byl ještě můj *zvláštní stálý zákazník*. To byl taky důvod, proč jsem se každou noc na práci těšila ještě víc.

Moc dobře jsem věděla, že dneska v noci Creed zase přijde do klubu *Dolly House*, takže mi podél páteře projelo radostné zajiskření, sevřel se mi hrudník a zapomněla jsem dýchat.

A přesně to mě mátló. Bylo to až moc dokonalé. Celé to léto. Skoro jako bych se nacházela v oku hurikánu, ale nevěděla o tom. Jedna moje část už tušila, že klid a magické léto brzy skončí. Protože takhle můj život prostě nikdy nefungoval.

Dřív nebo později půjde všechno do kytek.

KAPITOLA 2

DAISY

„Nesnáším tenhle song,“ řekla Juicy a poručila repráku ovládanému hlasem, aby přeskočil na další píseň v playlistu. Potřebovala tři pokusy, než malý repráček zareagoval na její výkřiky, protože změt hlasů v šatně byla dost hlasitá. V následujícím okamžiku vystřídala píseň od Keshi písnička od Kenyi West, takže se Juicy spokojeně zabořila ještě hlouběji do růžové pohovky, na které ležela.

Naklonila jsem se blíž k osvětlenému zrcadlu v šatně stejně jako asi deset dalších dívek u dlouhého toaletního stolku a nanášela jsem si na rty matnou červenou rtěnku, díky které pak moje rty vypadaly plnější a smyslnější. Tyhle tekuté tinktury byly nebezpečné. Ta věc byla totiž neuvěřitelně odolná. Když člověku jednou trochu ujela ruka nebo udělal kostrbatou linku, riskoval, že bude muset nanášet kompletně nový make-up kolem celé pusy. Ale dneska ne. Už dávno jsem rtěnku nenanesla tak dokonale. Tvar byl přesně takový, jaký jsem chtěla, a barva zářila tmavě rudě. Proto jsem sáhla po fixačním spreji a make-up zafixovala s nadějí, že zdárně přečká moji další show. Člověk mohl být sebepečlivější, ale když mu při show po těle stékaly proudy potu jako Niagarské vodopády, roztekl se i sebekrásnější obličej jako horký vosk.

Do začátku mojí směny zbývalo asi tak deset minut. V šatně to vonělo směsicí parfémů, deodorantů a sprejů na vlasy, všude byly dívky, které se buď malovaly, převlékaly do spodního prádla nebo si tvořily účesy. Některé znaveně polehávaly na sedačkách nebo něco vyfukávaly na mobilech, jako například Juicy, která se po písničce

od Kanyi West už zase hádala s hlasovým ovládním, aby vyjádřila svoje další hudební přání. V klubu *Dolly House* začínala směna jako každá jiná.

Když jsem si nasadila hnědé kontaktní čočky, otočila jsem se na točící židli a obula si červené vysoké lodičky. Dokonale ladily k mému rovněž červenému spodnímu prádlu s velkým výstřihem, podvazkům a krajkovým detailům, které se skrývaly pod mými krátkými šaty.

Vstala jsem, protáhla se kolem kolegyně Delicious a Roxy a stoup-la jsem si před zrcadlovou stěnu. Chyběla už jenom černá maska a můj outfit byl kompletní. Díky paruce s blond vlasy, náročnému make-upu a kontaktním čočkám jsem se nepoznávala ani já sama.

Když jsem pozorovala svůj převlek, cítila jsem, jak se ve mně zklidňuje cosi rozbouřeného.

Tohle byla Daisy.

Já jsem byla Daisy.

Po zbytek noci už Lenny Jamesová nebude existovat.

„Počítači!“ poručila Juicy a posadila se na pohovce. „Do prdele práce, říkála jsem, zahraj něco od *Fugees*, ne od *The Cookies!*“

Já a několik dívek jsme se zasmály. Juicy naopak vypadala, že každou chvilku malý repráček rozmlátí.

„Nejdřív tuhle věc hodím proti zdi a pak ji rozdupu, dokud se nerozpadne na jednotlivý součástky!“

„Počítači!“ zvolala teď s hihňáním Diamond, zatímco si na bra-davky nalepovala trpytivé nálepky. „Zahraj píseň od Nicky Minaj!“

Tomu jsem se s několika dalšími dívkami znovu zasmála. Juicy totiž byla neuvěřitelně podobná Nicky Minaj, takže její umělec-ké jméno znělo *Juicy* Minaj. Měla velká umělá prsa, velké pozadí, plasticky upravený obličej – rty, nos i tváře, a měla pas, který mohl klidně konkurovat Kardashiankám. Gigi (další z kolegyně) vždycky říkala, že Juicy vypadá jako děsivý mimozemšťan se zamrazeným obličejem. Já sama bych na zkrášlovací operaci nešla, ale podle mě Juicy naopak vypadala báječně. A co teprve její šarm – to bylo neu-věřitelné – a to byla taky ta nejpodstatnější věc. Měla jsem ji ráda,

protože byla odvážná, sebejistá a starala se o svoje záležitosti. Nás ostatní nevnímala jako konkurenci, ale prostě jako kolegyně. U Shelby, Coco a Loly to bylo jinak. Pro ně byla práce v klubu *Dolly House* něco jako účast v soutěži *America's Next Top Stripper*. Shelby a pár dalších už před nějakou dobou například vymyslely teorii, proč jsem zrovna já získala soukromou show v místnosti, kde Mádžid jinak pořádá pouze Drag Friday. Nebo proč Diamond a Angel dostávají větší spropitné, když si odvedou zákazníky do separé. Jedna z jejich teorií nejvíc přitažených za vlasy byla, že dokonce lezu s Mádžidem do postele, abych v klubu měla výhody. (Což bylo naprosto směšné. Mádžid žil spokojeně v registrovaném partnerství a nijak se netajil tím, že je homosexuál.)

Právě když jsem chtěla vyrazit, rozlétly se dveře šatny a dovnitř vtrhla Gigi.

„Všechny je nenávídím!“ volala a rozepínala si boty, které o chvíli ku později už letěly vzduchem. S krátkým výkřikem se Marta vyhnula jedné žluté botě s platformou.

Gigi byla štíhlá a vysoká i bez vysokého podpatku a její bytost byla ostře nabroušená stejně jako její jedovatě zelené oční linky kolem velkých tmavých očí.

Měla červené tváře a byla rozčilená. „Všichni jsou to odporný prasata, nenávídím je!“

„Co se stalo tentokrát, Gee?“ zeptala jsem se a svráстила čelo. „Pokusil se tě nějakej chlápek z loučení se svobodou přemluvit, abys ženichovu noc ještě o trochu víc zpřijemnila?“

Gigi dusala bosá k zrcadlu u toaletního stolku a sedla si na moji točící židli. Dýchala mělce a vypadala tak našťvaně, že jsem si hned začala dělat starosti.

„Ne!“ vyhrkla. „Nějaký idiot do mě strčil.“ Chystala se sundat si paruku, černé vlasy na mikádo s rovnou ofinou. Když si ji odložila, odhalila kraťouchké vlasy ostříhané na ježka a obarvené na křiklavě zelenou. Stoupla jsem si za ni a zachytila její pohled v osvětleném zrcadle. „Byl to omyl, nebo to udělal záměrně?“

„Záměrně.“

„Do háje! Povídej, potřebuju podrobnosti.“

Juicy se k nám taky připojila. Zkřížila si paže před hrudníkem a zatvářila se ustaraně. „Začni od začátku, Gee.“

„Co se stalo?“ zeptala se vyděšeně Diamond z točící židle vedle nás. Ještě před vteřinou byla zcela ponořená do svého smartphonu, ale teď upírala veškerou pozornost na nás.

Gigi si odlepila z víček umělé řasy a mrskla je do koše. Během necelé minuty se celé její vzezření proměnilo, zvlášť když si nasadila zpátky svoje piercingy. Suše se zasmála. „Je to na prd. Stála jsem na baru a on mě dost dotěrně osahával, takže jsem mu řekla, aby dal pokoj. Pak do mě strčil a křičel, že jsem děvka k ničemu, dokud ho Dean nevyhodil.“

„Díky bohu za Deana,“ zamumlala jsem. Dean byl jeden z našich barmanů. „Ten chlap už ti pak ale neublížil, ne!“

Se zasmušilým výrazem ve tváři zvedla Gigi paže a ukázala nám lokty, které byly zarudlé a odřené. „Tohle mi bohatě stačí. Kolena vypadají úplně stejně. Odpornej kretén! Jestli ho ještě někdy uvidím, v klubu nebo jinde, podám si ho. Kromě toho mi ten idiot pokazil streak!“

„Jakej streak?“ zeptala se Diamond zmateně.

„Neměla jsem blbýho zákazníka už čtyřicet šest dní.“ Gigi zavrčela a pak si do obočí zasunula poslední stříbrný kroužek.

Zahlédla jsem, jak se Juicy krátce podívala na dveře. Pak šla do svojí skříňky a o chvíli později se vrátila se skleničkami a láhví tvrdého. „Tohle teď potřebuješ, holčičko.“

Otevřela jsem pusou, abych něco namítlá, ale pak jsem ji hned zase zavřela. Kdyby si toho všiml Mádžid, měly bychom průšvih. Alkohol byl během práce přísně zakázaný. Zdržela jsem se ale jakéhokoli komentáře, vždyť holky dobře věděly, jaká tady platí pravidla, a nebylo to poprvé, co se v šatně něčím připíjelo, ať už z příjemného, či nepříjemného důvodu. Nicméně mi z ničeho nic v hlavě zazněl Savannin hlas: „*Alkohol tvoje problémy nevyřeší! Měla bys o nich radši mluvit. Jestli chceš, můžu ti dát číslo na moji terapeutku a...*“ – otrásla jsem se, dokud jsem ten hlas nezahнала. Co to se mnou jenom je?

Proč mi v hlavě strašila právě Savannah? Teď jsem byla prostě Daisy. A Daisy žádnou Savannu neznala. Lenny Jamesová bude existovat, až mi skončí pracovní doba.

Gigi ani v nejmenším neprotestovala, když jí Juicy nalila trochu tvrdého. Zvedla skleničku a alkohol do sebe kopl. Stáhla obličej, jako by kousla do citrónu, ale nic nenamítala, když jí Juicy sklenku dolila.

„Budu ti dělat společnost,“ řekla Diamond, odsunula toaletní taštičku a sedla si na stůl přímo před Gigi. Rusovlasá tanečnice se taky chopila sklenky a soucitně se na Gigi usmála. Na pažích měla tetování a na žebrech, na zádech a na kotnících se jí taky skvěly malé znaky a písmena, jež vytvořil její přítel, co měl ve čtvrti Coldwater tetovací studio.

Podívala jsem se na hodiny na zdi a zaklela, když jsem s hrůzou zjistila, kolik je hodin. „Zatraceně. Ráda bych taky zůstala tady, ale právě mi začíná směna.“ Rychle jsem si nasadila černou masku a upravila ji.

„Vím dobře, proč máš tak naspěch,“ poznamenala Gigi a v očích se jí blýskalo. „Už se nemůžeš dočkat, až po svojí show zase uvidíš někoho konkrétního, že jo?“ Na rtech se jí objevil vědoucný úsměv.

Strnula jsem. Srdce mi poskočilo a zase jsem se narovнала. Věděla jsem přesně, co a koho má na mysli. „Netuším, o čem mluvíš.“

Juicy se zasmála a taky si dolila sklenku. „Jasně, *Pretty Woman*. Nemáme šanci něco z tebe vytáhnout.“

Sevřel se mi žaludek, což mě přinutilo zašklebit se. Nikdy jsem o tom s holkami nemluvila. Koneckonců jim do toho nic nebylo.

Juicy mě poklepala po zádech. „Řekla bych, že tady už není nikdo, kdo by nevěděl, jak moc jsi do toho týpka zabouchnutá, Daisy.“ Zasmála se od ucha k uchu a vycenila přitom sněhobíle vybělené zuby. „Ale chápu tě. Je vážně žhavej.“

„Jmenuje se Creed,“ řekla Diamond a nezúčastněně se věnovala svým nehtům. „Aspoň mi to tvrdil, když jsem ho jednou ulovila u vchodu. S Angel jsme se rozhodly, že si trochu zahrajeme na amora, když je Daisy tak zamilovaná.“ Lišácky zvedala obočí.

Otevřela jsem pusou. „Co prosím?!“

„Kvůli tobě jsme ho doplnili na seznam hostů. Ber to jako příležitost k romáнку nebo malé aférce!“

„Do prdele, Diamond!“ okřikla jsem ji a zatnula ruce v pěst – zatímco se mi svíral žaludek. „Nepleť se mi do života!“

Tep se mi zbláznil a během pár vteřin jsem měla takový vztek, že bych nejradši... nejradši dupala. Opravdu dospělácká reakce. Do prdele práce! Proč na ten zatrolený seznam napsaly zrovna Creeda?! Bylo opravdu tak jasné, proč po svých show pokaždé postávám u baru?

Zhluboka jsem se nadechla, když se holky začaly smát.

„Klídek, D,“ řekla Diamond a omotala si jednu zrzavou loknu kolem prstu. „Bylo to myšlený dobře. A jestli se nehodláš chopit iniciativy, taky v pořádku – aspoň má ten roztomilej týpek volnej vstup. Třeba si ho ulovím do separé, aby i tak mohl přijít o svoje prachy.“ Zasmála se znovu a vyplázla na mě jazyk.

Bylo by víc než snadné nechat se jejími slovy vyprovokovat, ale nechtěla jsem, aby holky věděly, jak moc mě tím měly na háku. Tak jsem se pořádně nadechla a nechala to jen u očí obrácených v sloup. „Gigi, jestli mě budeš potřebovat, hned se vrátím. A jestli mám někoho zbit, dej mi vědět.“

„Jojo.“ Gigi mávla rukou. „Jste tady v pohodě, Daisy D. Jen běž. Čím dřív skončí tvoje show, tím dřív se dostaneš ke svému Romeovi!“

„Všechny vás nenávidím,“ odvětila jsem nabručeně, otočila jsem se na vysokánských podpatcích a vykročila ke klubu v prvním patře.

„My tebe taky, bejby!“ volala za mnou Juicy a pak jsem už jenom slyšela, jak si s Diamond a Gigi přitukly sklenkami.

Show měla obrovský úspěch. Stejně jako všechny předchozí noci v uplynulých měsících. Každé křeslo v lóži, které směřovalo k pódiu, každý stolec k stání a celkem všechna další místa poblíž pódia byla plná návštěvníků – převážně mužů, ale i několika žen. Když jsem si na kraji pódia znovu oblékla svoje oblečení, pomohli mi Mádžid a Dean sesbírat z pódia všechny dolarové bankovky. Chvěla jsem se po celém těle, byla jsem plná endorfinů a adrenalinu. Nejradši bych

hned tancovala dál, ale podle očekávání převážila jistá touha. A byla jsem až moc ochotná tuhle touhu následovat.

Asi deset minut po skončení mojí show jsem stála přesně tam, kde jsem se dřív nebo později pokaždé nacházela, jak předpověděly moje kolegyně: u baru.

Pálily mě svaly na pažích i dlaně, ale přesto jsem měla dobrý pocit. Cítila jsem se skvěle a dostala jsem pořádné sprostité. V klubu *Dolly House* bylo dneska dost plno. Výstavní část klubu ležela v prvním patře, kam se dalo dostat po širokých schodech pokrytých smaragdově zeleným kobercem. V přízemí se nacházely hlavně naše prostory a šatna, Mádzidova kancelář a místnost pro soukromé show a události jako *Ladies Night* a *Drag Friday*. Klub měl dobře zásobený bar, tmavá křesla Chesterfield, stolky k stánku, podestu s tyčí a velké pódium, na kterém právě Juicy a Cillary Hinton twerkovaly. Sousedící taneční plocha byla dostupná skrz těžké dvoukřídlé dveře, které byly většinou otevřené dokořán. Kromě toho vedly několikery lítačky do různých separé, ve kterých se kromě show vydělávalo nejvíc peněz – díky lapdances, tancům na klíně. Vybavení klubu bylo naprosto prvotřídní a luxusní. Tmavé zdi, decentní osvětlení – a mezi jednotlivými show občas hrála dobrá muzika. Klub *Dolly House* byl oblíbený. A to přesto, že to byl striptýzový klub a ty byly většinou spíš zatracovány. Ne, nebyl to jen oblíbený klub, za poslední roky se z něj stalo místo, kde to opravdu žije. Ceny vstupného nebyly ani přes luxusní vybavení nijak vysoké, aby neodradily studenty z města, a ani ceny nápojů nebyly závratně vysoké.

Očima jsem prohledávala klub. Osvětlení bylo mdlé, a to mi hledání poněkud ztěžovalo.

Nemohla jsem Creeda prostě najít. Třeba dneska nepřišel. Snad jsem se mylila. Opakovaně jsem tékala pohledem sem a tam, ale buď mi někdo bránil ve výhledu, nebo jsem neměla úspěch.

Asi o pět minut později jsem to oficiálně vzdala. Bylo to k smíchu, ale zklamání mě bodlo u srdce. Právě když jsem se chtěla otočit a odejít, přece jen jsem ho objevila.

Zalapala jsem po dechu. Moje nálada se zase bleskurychle změnila, až se mi udělalo mdlo. Než jsem tomu stihla zabránit, už se mi na rty vkradl úsměv.

Creed se několik metrů ode mě opíral o zeď a vypadal báječně jako vřdycky. Měl na sobě šedé přílehavé tričko a tmavé džíny, v ruce držel širokou skleničku.

Když se naše pohledy setkaly, měla jsem pocit, že ztrácím půdu pod nohama. Svět kolem nás vybledl a nevnímala jsem nic kromě něj. Přišel!

Viděla jsem, jak se mu rty stáhly do mírného úsměvu. Pak pozvedl sklenku směrem ke mně, jako by věděl, co se mi právě honí hlavou.

Břichem mi projelo zachvění. Na tenhle okamžik jsem čekala celý den, přesně po tomhle jsem toužila.

Ani na vteřinu se naše pohledy neoddělily a s každým dalším úderem srdce mi bylo vřeleji. Musela jsem se hodně ovládat, abych se neusmívala od ucha k uchu.

Zdálo se, že ten okamžik trvá věčně a je kouzelný. Nikdy jsem si neuvědomovala svoje tělo tak silně jako v těch chvílích. Měla jsem pocit, že Creed to má stejně. I přes hlasitou hudbu jsem měla dojem, že slyším svůj dech. Byl mělký a žhavý, jak jsem ho cítila v místech, kde vycházel z mých rtů.

„Ahoj, krásko.“

Hlas vedle mého ucha mě vyděsil natolik, že jsem se otočila. „Do háje!“ uklouzlo mi. Kouzelná chvíle byla ta tam, splaskla jako mýdlová bublina a srdce mi spadlo do kalhot.

U baru vedle mě stál vysoký muž ve sportovní bundě s nagelovanými sčesanými vlasy. Usmíval se na mě a kvůli mé reakci trochu sraštil čelo.

„Promiň, Daisy. Nechtěl jsem tě vylekat.“ Usmál se ještě víc, když viděl, že už má moji pozornost – jestli se to dalo tak nazvat, protože, abych pravdu řekla, zaměstnávalo mě třídění zmatených myšlenek.

Zamrkala jsem a taky vyloudila úsměv. „Už je to v pořádku, bejby,“ zaševelila jsem.

Ze začátku mi tahle něžná oslovení nešla úplně přes rty, zvláště, když byl nějaký chlápek tak starý, že by mohl být můj táta. Tahle něžná oslovení byla prostě připitomělá. Bylo ale s podivem, jaké účinky měla na moje spropitné.

„To, cos právě předváděla na pódiu, bylo vážně žhavý, Daisy,“ řekl s širokým úsměvem. Pohled mého nového přítele klouzal po mém těle a zastavil se na mých nohou. Musela jsem se hodně přemáhat, abych se nepodívala směrem ke Creedovi. Přemýšlela jsem, jestli by se z výrazu jeho tváře dala vyčíst nějaká reakce na moje flirtování s jinými muži.

Ne, nebylo to jen jednoduché přemýšlení, zvědavostí mě svrběly prsty.

Byla to další hra, kterou jsem s ním mohla hrát.

„Díky!“ řekla jsem a nasadila rozpačitý úsměv. Nyní jsem svému novému příteli věnovala plnou pozornost. Jeho světlé vlasy už nebyly moc husté a měl vysoké kouty. Ve sportovní bundě ale vypadal udržovaně. Odhadovala jsem ho na pětáctyřicet.

Naklonil se blíž ke mně, až jsem ucítila jeho drahý parfém, a nenuceně se zaculil. „Vzpomínáš si na mě? Už dvakrát jsi pro mě tančila v soukromí.“

Jo, v jeho dechu byl jednoznačně cítit alkohol. To by mi mohlo celou věc významně usnadnit.

Uvolnila jsem se a dala si ruku v bok. V žádném případě jsem si na něj nepamatovala, ale větřila jsem snadnou hru. Když to udělám správně, třeba si zamluví další lapdance v separe.

„Ale jasně že jo,“ odpověděla jsem a letmo se dotkla jeho paže. To drobné gesto splnilo svůj účel, v jeho očích se objevil samolibý výraz.

„Jestli si chceš zamluvit další tanec, musíš zajít za personálem klubu.“

Zasmál se. Pak ale zavrtěl hlavou. „Nejdřív tě chci pozvat na drink.“

„To mě moc těší!“ odpověděla jsem s rozzářeným úsměvem. Zatímco se pan Sportovní bunda obrátil na Deana, našeho barmana, a čekal, aby mohl zadat svoji objednávku, nutila jsem se neobracet

svůj pohled ke Creedovi. Čím déle jsem ho měla z dohledu, tím větší hrozilo nebezpečí, že mu vběhnu rovnou do cesty. Za žádných okolností jsem se k němu ale nesměla moc přiblížit, ani za tisíc pitomých let.

Jak tomu ale zabránit, když jsem úkryt hledala jenom já?

Nemohla jsem jinak a otočila jsem se. Creed se nehnul z místa – a nijak neskrýval, že mě pozoruje. Koutky rtů se mu znovu zvedly, když jsem opětovala jeho pohled, takže mi srdce poskočilo vzrušením, a taky jsem se usmála.

Spěšně jsem se podívala zpátky na pana Sportovní bundu. Právě volal na Deana, že si pro nás přeje dvakrát whiskey sour. A jedno jsem musela tomu otravovi nechat: byl první, kdo mi objednal whiskey. Creed se bude muset mít na pozoru, jinak budu mít brzy nového oblíbeného zákazníka. Jen škoda, že já žádnou whiskey pít nebudu. Alkohol byl zakázaný i tehdy, když nám ho objednal nějaký z chlápků, co sem chodili (a to se stávalo hodně často). Dean mi do skleničky nalije něco jiného, co vyvolá dojem alkoholu. Třeba jablečný džus nebo nějaký jiný džus.

Sáhla jsem po skleničce, kterou mi pan Sportovní bunda podával – ale v posledním okamžiku ji stáhl z mého dosahu. „Ještě něco,“ řekl s uštěpačným úsměvem. „Musíš si svůj drink zasloužit.“

Zasmála jsem se. „Myslím, že jsi trochu prohodil naše role, bejby.“

Pokrčil rameny. „Nechceš nejdřív slyšet moji nabídku?“

Málem jsem obrátila oči v sloup. A už bylo Creedovo místo nejoblíbenějšího zákazníka zase neohrožené.

Na chvíli jsem si skousla ret a naklonila se k němu. „Poslouchám, zlato.“

Usmál se od ucha k uchu a olízl si rty. „Dobře. Když mi dáš svoje šaty, je drink tvůj.“

Dělala jsem, že jsem překvapená, i když jsem ani trochu nebyla. Přitom můj pohled pokradmu zalétl ke Creedovi. Na dost dlouho, abych se ujistila, že zůstává v bezpečné vzdálenosti.

„Potřebuju nějakou lepší odměnu,“ nadhodila jsem. „Jenom jeden drink za tolik látky? To je dost laciný.“

Přikývl, jako by s mojí odpovědí počítal. Odložil můj domnělý koktejl s whiskey na skleněný barový pult a sáhl do kapsy svých béžových kalhot s nažehlenými puky. Potom vytáhl několik bankovek, podal mi je a...

Ty krásu! Bylo to tři sta dolarů.

Tentokrát bylo moje překvapení upřímné.

Pan Sportovní bunda se zaculil a mával mi bankovkami před nosem. „Tak co třeba takhle, zlatíčko: jeden drink a tihle kamarádi k tomu.“

Tvářila jsem se, jako že o tom musím chvilku přemýšlet. Můj pohled směřoval znovu do klubu, tentokrát ale ne kvůli Creedovi, ale abych navázala oční kontakt s některou z kolegyň. Bylo to tři sta dolarů, které mi nabízel jenom za to, že si svléknu šaty! To by mi nikdo neuvěřil.

Našla jsem jenom Shelby, která seděla na klíně nějakého obchodníka – a zamračila jsem se. No bezva. Zrovna Shelby se mnou měla prožít tenhle historický okamžik. Ze všech dívek v klubu bych právě ji postrádala nejmíň. Shelby si ale mého pohledu nevšimla. Hezká blondýnka s lokýnkami jako andělíček, s tváří ve tvaru srdíčka a zvětšenými rty byla zcela zaměstnaná svým zákazníkem, kterému něco šeptala do ucha, nejspíš aby ho co nejdříve přiměla zmizet za lítačkami na soukromou show.

Podívala jsem se zase na svého štědrého hosta a usmála se na něj. „Tak dobře. Dohodnuto.“ Pomalu jsem klouzala rukama po svých pažích nahoru, což jeho pohled plný očekávání připoutalo k mému tělu.

Nemohla jsem jinak a znovu jsem se podívala na Creeda. Neuhnula jsem jeho pohledu, rozvázala jsem si stuhy na svých ramenou – a spustila tak na zem své vzdušné krátké šatky, stejně jako předtím na pódiu. Několik mužů zahvízdalo, zatleskalo nebo vykřiklo moje jméno, ale já nedělala nic, jenom se dívala na Creeda. Jeho postoj se totiž změnil, zvláště výraz jeho obličeje. I když stál docela daleko a přestože nejspíš viděl moji show... postřehla jsem, jak ztuhl. Jeho pohled se zatemnil a pevně sevřel rty. Nedíval se na

mě jenom tak – jeho pronikavý pohled způsobil, že celé moje tělo kousek po kousku žhnulo.

Zápasila jsem o dech. Tohle byl mnohem nebezpečnější pocit než kteroukoli předešlou noc. Nebyl to už jenom pocit, že nemůžu dýchat. Teď jsem vnímala, že to je Creed, kdo zadržuje můj dech a rozhoduje o tom, kdy se zase budu smět nadechnout. On měl kontrolu.

A já ji ztratila.

Něco mě zašimralo na prsou.

Bleskurychle jsem otočila hlavu zpátky k panu Sportovní bundě. S úsměvem zasunul bankovky do mé červené podprsenky a vypadal u toho náramně pyšně.

„Díky moc, bejby,“ poděkovala jsem s širokým úsměvem a zasunula peníze pořádně, aby mi je už nikdo nemohl sebrat. Byly moje.

„Připijme si,“ řekl a podal mi skleničku.

Vzala jsem si ji a tázavě se podívala přes barový pult na Deana. Jenom přikývl a nenápadně zvedl palec, potom zase dál obsluhoval hosty. Dean a ostatní barmani dávali pozor na nás a na naše drinky, kdykoli nám někdo nějaké objednal. (Další důvod, proč byl tenhle klub prostě nejlepší. Člověk se tu cítil v bezpečí. Několik dívek, které předtím pracovaly v jiných klubech, potvrdilo, že zdaleka ne všude to chodí tak jako v klubu *Dolly House*.)

Přítukli jsme si, svůj nealkoholický drink jsem vypila na ex a přitom jsem se nutila nepodívat se už zase na Creeda.

Pan Sportovní bunda mi začal vyprávět o sobě. Jmenoval se Stephen, byl investiční bankéř a rád jezdil na hony. Tvářila jsem se, že mě to zajímá, a poslouchala. Někdy to bylo všechno, co bylo mezi drinky a tancem potřeba. Leckdo by byl překvapený, kolik mužů si sem přicházelo popovídat. Jistě, v první řadě sem chodili proto, aby viděli spoustu rozhoupaných ňader, ale většinou si chtěli i hodně povídat.

Každou chvíli jsem pohledem zabloudila ke Creedovi, nenápadně, aby si toho Sean nevšiml. Ne, ne Sean. Jmenoval se Stewart. Nebo Steve? Stephen? Jo, Stephen.

Když Stephen začal vykládal o všech svých báječných drahých věcech, podívala jsem se (překvapivě) znovu směrem ke Creedovi – jenže tentokrát jsem zjistila, že už tam u zdi nestojí. Vypařil se jako pára nad hrncem a nikde nebyl k vidění.

Zamrzla mi krev v žilách.

Panicky jsem se rozhlížela. No dobře, buď jsem měla štěstí a odešel, nebo mi prostě jenom zmizel z očí. Bože, bylo to horší, než kdybych objevila velkého chlupatého pavouka a za okamžik zjistila, že už není na svém původním místě a prostě zmizel! Creed sice nebyl odporný pavouk (spíš jeho pravý opak), ale panika, která najednou proudila mým tělem a sevřela mi žaludek, byla stejná.

„Pane bože, už je tak pozdě!“ vyhrkla jsem a tím přerušila proud řeči Steva-Stewart-Stephena. Usmála jsem se, sehnula se, abych zvedla svoje šaty ze země a vtiskla mu je do ruky. „Tady, prosím. Už bohužel musím jít, Stewarte.“

„Stephene,“ opravil mě a zamrkal na mě.

„Ano, správně. Stephene!“ řekla jsem a zahihňala se. „Doufám, že se zase uvidíme. Chtěla bych se dovědět víc o tvých vyjížděčkách na hon.“ Hlavně jsem ale chtěla co nejrychleji odsud zmizet. Okamžitě.

„Příště bys mě rozhodně měla doprovázet.“ Olízl si znovu rty. Tentokrát se jeho pohled upíral jednoznačně na můj výstřih. „V národním parku jenom tři hodiny cesty od Fletcheru mám v lese malej srub. Je to tam moc útulný.“

Velmi okouzlující, Tede Bundy. Ale ani moje prsa, s kterýma právě mluvíš, ani jiná část mého těla nemá zájem.

„Možná,“ odvětila jsem stroze se spikleneckým úsměvem. Potom jsem se otočila a zamířila otevřenými dveřmi na taneční parket. Můj odchod nejspíš vypadal jako útek, a stejně tak jsem to vnímala. Dýchala jsem mělce a podlamovala se mi kolena. To teda bylo těsné! A ne právě elegantní.

Prodírala jsem se mezi těly bez konkrétního cíle. Hrůzou jsem málem omdlávala. Zatraceně, kdybych chtěla k šatnám, musela bych utéct na opačnou stranu, jenomže na to byl můj úprk až příliš bezhlavý. Taneční parket byl jako slepá ulička.

Právě když jsem se rozhodla, že prostě budu nějakou dobu tančit u tyče, dokud neodezní můj paranoidní stav, dotkla se mé paže velká, vřelá dlaň.

Strnula jsem.

Za mnou bylo něčí tělo. Na holých zádech jsem vnímala teplo, které z něho vyzařovalo.

Prozradila ho jeho vůně: důvěrně známá, temná, čistá. Proto netrvalo ani vteřinu, než jsem přesně věděla, kdo stojí za mnou.

„Vyhrál jsem,“ zašeptal mi Creed do ucha. Jeho horký dech způsobil, že mi podél páteře naskočila husí kůže.

Nemohla jsem se ani pohnout. Adrenalin v mých žilách se postavil o to, že jsem měla ještě větší závratě a pokožka se mi rozechvěla, zvláště na místech, kde se mě dotýkal.

Takže to taky bral jako hru. Moje zmizení vnímal všechny ty večery jako výzvu. A teď to zvládl.

Ze rtů mi nevyšlo ani slovo, zvláště když mnou projela holá panika. V žádném případě jsem se k němu nesměla otočit obličejem. Stačil by mu jeden pohled do mé tváře a ihned by věděl, kdo před ním ve skutečnosti stojí.

Do háje, do háje, do háje!

Srdce se mi zběsile rozbušilo. Měla bych utéct? Praštit ho do boku a zdrhnout? Musela jsem ihned pryč!

... Nebo ne?

Na druhou stranu jsem nikdy necítila nic tak příjemného jako Creedovu ruku, která pomalu a opatrně klouzala k mým bokům, jako by si nebyl jistý, jestli smí. Ponořila jsem se do toho doteku a dala mu tím beze slov najevo, že to chci. I když jsem neměla. Neměla jsem to chtít. Byl to překvapivý a zároveň správný pocit. Přece jenom to byl Creed! Rozpoutalo to ve mně spoustu představ, které mi rozhodně nepomáhaly k jasnějšímu myšlení. *Byl tak blízko.*

Tohle bylo nebezpečné. Nebezpečně lákavé.

A tak jsem udělala osudovou chybu:

Zůstala jsem tam, kde jsem byla.

Daisy naplno převzala kormidlo a postarala se, abych pro tu chvíli potlačila všechny svoje strachy a nejistoty. Lenny Jamesová bude zase existovat až po skončení směny. Daisy neznala muže jménem Creed Parker – tohle byl jenom týpek, s kterým jsem si v posledních několika týdnech po skončení svých show vyměňovala žhavé pohledy. Neměla jsem důvod netančit s ním, když se mi chtělo. Tohle byl můj svět, ne Creedův. Neměl vidět moji tvář? Neuvidí ji. Byla jsem silná, neporazitelná a sexy. Nic a nikdo mi nemohl ublížit a já prostě nepřipustím, aby mě odhalil. Byla to jenom další hra. Hra, kterou vyhraju *já*.

Vzala jsem ho za ruku a položila ji na své břicho. Zády jsem se o něj opřela a přitiskla se k jeho vysportovanému hrudníku.

Creed ihned pochopil, přitáhl mě ještě blíž k sobě a rozevřel prsty na mé pokožce. Se zatajeným dechem jsem vzdychla a potom kolem mě ovinul i druhou paži.

Jestli jsem si předtím myslela, že bohatě stačí pozorovat Creeda Parkera z dálky, šeredně jsem se mýlila. Tisknout se k němu a cítit kolem sebe jeho silné paže – to bylo nepopsatelné. Tak nepopsatelné, že jsem musela zavřít oči a ponořit se do té chvíle.

Potom jsme začali tančit. Jednou jedinkrát jsem to připustila. Tenhle tanec bude všechno, co ode mě kdy získá.

A já od něj.

KAPITOLA 3

CREED

Znovu jsem vzal do ruky zalepenou obálku a pozoroval ji... a pak jsem ji schoval zpátky do batohu. Už potřetí.

„Tak do toho,“ zamumlal jsem a klesl na jednu ze starých čalouněných židlí v prosklené kanceláři autodílny. Rolety byly zatažené, visely nakřivo a byly zažloutlé, na Vincentově pracovním stole vládl naprostý chaos.

Těžce jsem zavzdychal a zaskřípal zuby nad svou nerozhodností. Nemohlo být přece tak těžké otevřít malou obálku a přečíst si, co v ní bylo napsáno! Rychle a bezbolestně, jako když se strhává náplast. Jenom jsem prostě musel sáhnout do batohu, tu věc vytáhnout a moje nejistota by konečně byla pryč.

... Jenomže co když výsledek nebyl takový, jak jsem očekával?

Rodiče mi měli dát spíš jméno *Zbabělec* než to, které mi dali.

„Creede?“

Z myšlenek mě vytrhl něčí hlas a zvedl jsem oči. Se zavráním se otevřely dveře do kanceláře a do malé místnosti nakoukl statný chlap v opraných džínách, tričku a s vlasy po bradu. Obočí mého nejlepšího kamaráda Chese vylétlo vzhůru. „Co děláš ve Vincentově kanceláři?“

Zapnul jsem zip svého batohu a vstal. „Jenom jsem se na něco díval. Můžeme jet.“ Z psacího stolu jsem si vzal klíčky od auta, které ležely mezi papíry, pořadači a dvěma prázdnými šálky od kávy.

Ches zůstal stát bez hnutí ve dveřích a drbal se na bradě. Zvlněné vlasy měl ještě vlhké. Po každé směně nám Vince dovolil osprchovat

se v jeho a Almině bytě hned vedle dílny, což bylo letos v létě obzvlášť zapotřebí.

„Zase ten dopis?“ zeptal se Ches, i když to spíš znělo, jako když už odpověď zná.

Cítil jsem se přistižený. Bylo to tak zřejmé? Pokrčil jsem rameny, abych zastínil svoji reakci, a protáhl se kolem něj z kanceláře. „Jenom jsem zvýšil svoji zvědavost. Ještě to nemusím otvírat.“

Ches mě následoval skrz autodílnu, pak jsme vyšli ven do suchého vedra. Kromě mého černého jeepu, několika palet a prorezlého vaku civicu byl dvůr prázdný. Modré nebe nad námi bylo bez mráčků a vzduch naplňovalo cvrkání cvrčků ve vyschlém křoví.

„Myslím, že bys měl tu obálku otevřít,“ řekl Ches. „Plížíš se kolem té věci už skoro týden. To není normální. Sice netuším, co by tam mohlo stát, protože mi ještě pořád neřekl, o co jde, ale myslím, že to není podstatný. Obálky se nenechávají neotevřeny, Creede. Důležitý věci v obálkách mívají většinou nějakou lhůtu, že jo?“

„Jsi tak zvědavěj, Chestere. Vůbec ti to nesluší. A co je v té obálce ti řeknu, až ji otevřu, protože to sám nevím.“

„Tak ji otevři.“

Zasmál jsem se. „Dobřej pokus.“ Můj smích skončil ztrápeným zasténáním, když jsem vstoupil do rozpálené pece, ve kterou se proměnil můj jeep. „Do prdele, tady je ale hic.“

Ches nastoupil a viděl jsem, jak kvůli vedru taky kysele stáhl obličej. Spálil jsem si prsty o sponu bezpečnostního pásu, a dokonce i volant byl rozpálený, přestože na parkovišti, kde vůz stál, byl už přes půl hodiny stín. Zapnul jsem klimatizaci na plné obrátky, sklapl sluneční clonu a vyjel ze dvora.

Byl brzký letní večer a s přáteli jsme měli domluvené grilování. V poslední době jsme se scházeli skoro každý den. Připadal jsem si zase jako malý kluk, který se schází během letních prázdnin s dětmi ze sousedství – akorát jsme už dávno nebyli děti.

„Jsi připravenej na cestu do Maine?“ zeptal se Ches a stáhl okýnko.

„Jasně, hošánku,“ odvětil jsem a cítil, jak se mi zvedají koutky rtů. Současně jsem na hrudníku vnímal pocit tíhy. Už zítra s Chesem

zase poletím do Maine. *Domů*. Nebyl jsem tam skoro dva měsíce a už jsem se nemohl dočkat. Když jsme loni zase začali dávat svoje životy do pořádku, lítali jsme tam pořád. Po třech letech nulového kontaktu s domovem. Jenomže lety byly drahé a moje úspory už byly pomalu vyčerpané. Nikdy jsme tam nemohli zůstat dlouho kvůli povinnostem, které jsme měli ve Fletcheru. Vždycky bylo málo času, proto jsem se pokaždé znovu těšil na shledání se svou rodinou – nebo lépe řečeno s *Chesterovou* rodinou.

„Máma je nervózní,“ pronesl Ches po chvíli, když jsem zastavil na červenou. Podíval jsem na něj a viděl, jak zamyšleně zírá z okýnka. „Čím je ten den blíž, tím častěji mi volá. Postupně jsme dospěli ke třem telefonátům za den.“

Opřel jsem se dozadu a vydechl. Susan nebyla jediná, kdo byl čím dál nervóznější. „Člověk jí to nemůže zazlívát. Dokonce i já jsem nervózní, a to jsme ho už pětkrát navštívili. Víš dobře, že jsem vždycky bejval bezcitný tvrdák. Nervózní nikdy nebejvám.“

Chese to rozesmálo. Oba jsme věděli, že nejsem ani tvrdák, ani necita. Na semaforu naskočila zelená a já se rozjel.

„Nervózní“ nejspíš nebylo to správné slovo, které by popisovalo, jak mi bylo. Lepší by asi bylo „napjatý“ nebo „rozrušený“ – přestože i tyhle pojmy se hodí spíš pro malé děcko, které o Vánocích nedočkavě letí ke stromečku rozbalovat dárky. Čím víc se blížil den propuštění Chesova bratra, tím rozčilenější jsem byl. Tři mušketýři budou zase pohromadě. Jednou provždy budeme moct skoncovat s tou věcí, která nás tenkrát přivedla do Fletcheru a Maxxe do vězení. V dětství jsme se všim vždycky probojovávali všichni společně, a to navzdory těm třem letům, o které byl Chester starší než já a Maxx – a nepřál jsem si nic jiného, než aby to bylo zase stejně. Kdykoli jsem všechny ty vzpomínky vyvolal z paměti, vzbuzovaly ve mně melancholii.

„A ty taky?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Co myslíš?“

„Jestli jsi nervózní.“

Otázka nebyla nijak složitá, ale přesto Ches nějakou dobu neodpovídal.

„Trochu.“

Přikývl jsem a chvíli jsme jeli dál mlčky. Nejspíš byl v mnohem větším napětí, než si chtěl přiznat, takže jsem se už nevyptával. Ches nemluvil moc často o tom, co se v něm odehrávalo. Nebyl to jeho styl.

Kolem nás ubíhaly domy. Nejdřív domy ve viktoriánském stylu ve stínu hustých stromů, pak zase moderní novostavby, v nichž, aspoň v těch na hlavní ulici, byly obchody.

Zapnul jsem rádio a interiér vozu naplnila píseň od skupiny Queen. *Don't stop me now*.

„Takže,“ řekl Ches. „Abych se vrátil k té tvojí záhadný obálce...“

Obrátil jsem oči v sloup. „Nezačínej s tím zase.“

„Pořád děláš ze všeho tajemství.“

„Ale prosím tě. Nemluvíme přece o Lenny a její záhadné práci u tajný služby. Já jsem otevřená kniha, nemám žádný tajemství kromě tohohle jedinýho.“

„Opravdu? A kde se teda každé večer potloukáš, když tvrdíš, že jdeš domů, protože potřebuješ spánek na krásu?“

Musel jsem se té poznámce zasmát – nemohl jsem jinak. Obrazy poslední noci byly pořád ještě víc než hmatatelné. „No dobře, přiznávám se,“ řekl jsem. „Každé večer si nasadím na obličej masku a dívám se na *Sex ve městě*. Někdy i na dojemný romantický filmy, ty vážně člověku vženou slzy do očí. *Zápisník jedné lásky*. Chlape, to je skvělej film. Rachel McAdamsová je fakt žena snů.“

„Ále,“ odvětil Ches s opovržlivým zafrkáním. „Já myslel, že každé večer chodíš do toho striptýzovýho klubu na kraji města. Jak že se jmenuje?“

Přibrzdil jsem a otočil hlavu na stranu. Vyděšeně jsem civěl na svého nejlepšího kamaráda.

„Co? Proč bych tam chodil?“ Soustředil jsem se zase na jízdu. Sledoval mě snad? Odkud mohl Ches vědět, že jsem chodil do toho klubu?

Polilo mě horko. Bože, byl jsem ubožák. Vnitřně mnou otřásl už jen pomyšlení na ta slova: po dlouhých večerech s kamarády jsem

se plížil uprostřed noci na druhý konec města, abych navštěvoval striptýzový klub.

„Před několika dny ti vypadla z kapsy návštěvnická kartička s razítky. Věděl jsem, že tě tam kluci jednou vzali, tak jsem si z toho sám vyvodil závěry,“ poznamenal Ches posměšně. „Creede, co to k čertu vyvádíš?“

Zasmál jsem se, abych zamaskoval svoje rozpaky, ale zněl jsem spíš nervózně. „Přistihls mě. Vinen ve smyslu obžaloby.“

„Od kdy se ti líbí striptýzové kluby?“ zeptal se a znělo to jako pouhá zvědavost. „Neříkal jsi odjakživa, že to není tvoje parketa?“

„Nelíbí se mi striptýzové kluby,“ oponoval jsem. „Líbí se mi jenom *tenhle* klub. Má něco do sebe. Je naprosto luxusní, je tam dobrá hudba, dobrá whiskey. Dokonce i taneční parket. Vážně šik. Dokonce i záchody jsou tam šik. Atmosféra je šik.“

Ches se zasmál. „Šik?“

„Naprosto.“

„No dobře. Jak se jmenuje?“

Pozvolna jsem odbočil do postranní uličky a našpulil rty. „Jsi mizera, víš to? Přestaň mě vyslýchat.“

„Netvrdil jsi před chvílí, že jsi otevřená kniha? Měl bys dodržet slovo.“

„Jsem kecka, to přece víš.“

„Bože, neříkej mi, že ses zabouchnul do nějaký striptérky.“

„Prosím tě, Chestere. Nezabouchnul jsem se. Zabouchávají se malí kluci. Já jsem opravdovej chlap, nebo už jsi zapomněl? Tvrdák. Úplně chlapskej chlap. A pořádně chlapský, bezcitný chlapi se nezabouchávají.“

Najednou Ches vyprskl. „Tak pověz, jak se jmenuje? Cherry? Bejby? Nebo jsi rovnou sáhl po hvězdách a zamiloval ses do tý tanečnice s maskou, o který kluci v *Leo's* pořád básní? Desiree? Destiny?“

Vjel jsem do ulice, kde bydlela Lenny a Carla, zastavil jsem na parkovišti před jejich bytovým domem, abych pozadu zaparkoval na volné místo.

Potom jsem s odporem zamručel a kapituloval. „Jmenuje se *Daisy*. Ne *Destiny* ani *Desiree*. *Daisy*. Skoro každé ve *Fletcheru* o ní a jejích show mluví, jako by byla nějaká legenda. To jméno by sis měl zapamatovat, *Chester*.“

Když jsem *Daisy* viděl poprvé, byl jsem v klubu s *Todrickem* a *Brighamem*. Zatáhli mě na její show do klubu, kam bych jinak nikdy nešel. Ten večer tančila *Daisy* na pódiu a netrvalo ani dvě minuty, než jsem pochopil, proč byla tak známá a její show tak oblíbená. Na pódiu nestálo nic kromě jedné židle. Potom začala tančit a kousek po kousku svlékat svůj třpytivý kostým – dokud na sobě neměla nic kromě masky a tenoučkových kalhotek. *Daisy* přesně věděla, jak má vést publikum. Úplně mě uhranula. Proto jsem po několika dnech zajel do klubu *Dolly House* znovu, sám, a zase byla jako smršť. Pekelně sexy, troufalá a záhadná. Všechno, co se o ní říkalo, byla pravda. Když *Daisy* začala tančit, nezbývalo člověku nic jiného než zatajit dech a sledovat každičkový její pohyb. Proto se nějak stalo... že jsem v posledních týdnech jezdil do klubu *Dolly House* skoro každou ztracenou noc, jen abych ji viděl – a až moc dobře jsem si uvědomoval, jaký problém se z toho postupně vyklubal. Jenže po třetí návštěvě v klubu se stalo něco, co mi málem vzalo půdu pod nohama. *Daisy* se na mě podívala. Ne takovým tím letmým pohledem skrz dav hostů. Flirtovala se mnou, hrála si se mnou. Potom jsem se navíc od dvou tanečnic dověděl, že mě nechala zapsat do seznamu hostů. Tím se z toho stala skutečnost. Že se na mě dívala a flirtovala se mnou jsem si tedy jenom nenamlouval. Můj zastřený mozek mi nic nepředstíral, protože mě napsala na seznam hostů. To mě přimělo zůstat dál ve hře. A ta hra se táhla už několik týdnů. Byl jsem do ní blázen, ale přesto všechno si *Daisy* udržovala odstup. Nikdy mě neoslovila, ani se ke mně nikdy nepřiblížila. Byla jako fata morgána: stále v dálce, lákavá, zvoucí, překrásná, ale kdykoli jsem se pokusil přiblížit, beze stopy zmizela – až do včerejška.

Už jen ta myšlenka způsobila, že mě polilo horko a krev se mi nahrnula do jistých oblastí mého těla. Včera jsem se k ní nejenom přiblížil, dokonce jsem s ní tančil, cítil jsem její tělo přitisklé k mému,